

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2014/0715 van 14 oktober 2014
in de zaak 1011/0700/SA/8/0650

In zake:

de heer [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Ria HENS
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Amerikalei 191
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Johan CLAES
kantoor houdende te 2550 Kontich, Mechelsesteenweg 160
waar woonplaats wordt gekozen

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de **gemeente** [REDACTED], vertegenwoordigd door het college van
burgemeester en schepenen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Griet CNUDE
kantoor houdende te B-2018 Antwerpen, WAW Building,
Mechelsesteenweg 64 B101
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 17 maart 2011, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Antwerpen van 31 januari 2011 waarbij aan de tussenkomen partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het aanleggen van een fietspad.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED]

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De Raad heeft met het arrest van 5 december 2011 met nummer S/2011/0700/SA/1/0650 de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomen- de partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de eerste kamer, werd op 3 juni 2014 toegewezen aan de achtste kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 24 juni 2014, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Pieter Jan VERVOORT heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hilde VERMEIREN die loco advocaat Ria HENS verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Leen VANBRABANT die loco advocaat Johan CLAES verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Griet CNUDE die verschijnt voor de tussenkomen- de partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De gemeente [REDACTED] verzoekt met een aangetekende brief van 2 augustus 2011 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de eerste kamer heeft met een beschikking van 13 september 2011 vastgesteld dat er redenen zijn om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst beschouwd kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

Er zijn geen redenen om daarover ten gronde anders te oordelen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 13 september 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomen- de partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“de aanleg van een fietspad in rode cementbeton (.....)”*.

Eerder al, op 11 juni 2007, is een stedenbouwkundige vergunning verleend voor hetzelfde tracé, maar deze vergunning is nooit uitgevoerd en bijgevolg vervallen.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan „Antwerpen“, gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Het perceel grenst aan het bij ministerieel besluit van 16 juli 1993 beschermd dorpsgezicht “het geheel gevormd door het [REDACTED] en de tegenover gelegen hoeve [REDACTED]”.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 20 oktober tot en met 19 november 2010, wordt één collectief bezwaarschrift ingediend, onder meer door de verzoekende partij.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 5 oktober 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling onroerend erfgoed-archeologie, brengt op 7 oktober 2010 een gunstig advies uit.

Elia brengt op 7 oktober 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling, brengt op 12 oktober 2010 een gunstig advies uit.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling onroerend erfgoed, brengt op 26 oktober 2010 een gunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar brengt op 24 november 2010 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Op 29 november 2010 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED] om een gunstig preadvies uit te brengen.

Op 31 januari 2011 beslist de verwerende partij de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden en overweegt hierbij:

“ ...

Beschrijving van de omgeving en de aanvraag

...

De omgeving is een open agrarisch gebied waar weinig bebouwing voorkomt uitgezonderd een erf op [REDACTED] en twee woningen ten oosten die ontsluiten via [REDACTED]. Er ligt heden een weg ([REDACTED]) die parallel loopt met de [REDACTED]. Deze is deels onverhard en deels in keien.

...

De aanvraag handelt over het verharderen van de weg voor fietsers. Het fietspad is 3m breed en wordt in rode cementbeton op een steenslagfundering en onderfundering voorzien. Vervolgens worden er naast het fietspad zijstroken voorzien van grasdallen met een breedte van 0,40m... De resterende ruimte tussen de zijstroken en de gracht wordt voorzien als berm.

...

Watertoets

...

De aanvraag werd getoetst aan het watersysteem, aan de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid en aan de bindende bepalingen van het bekkenbeheerplan.

Bovendien vloeit het water af naar de aanpalende gracht, waar het kan infiltreren.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

Deze beoordeling - als uitvoering van art. 1.1.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling en met oog voor de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen - houdt rekening met de volgende criteria als uitvoering van art. 4.3.1. van de codex:

- *functionele inpasbaarheid*

Over een deel van het tracé loopt er reeds een weg die niet gans verhard is. Het huidig beleid stelt trage verbindingen binnen de gemeente voorop waardoor deze kwalitatief worden uitgebouwd. Een fietsverbinding in het agrarische gebied is mogelijk.

- *mobiliteitsimpact*

Het betreft een trage verbinding, waardoor een alternatief geboden wordt aan de zwakke weggebruiker, die de grote verbindingsweg, die parallel loopt, kan vermijden. Dit heeft zowel voor het fietsverkeer als voor het gemotoriseerd verkeer, voordelen.

- *schaal*

Het nieuwe fietspad wordt deels uitgevoerd op een bestaande wegbedding. De schaal van het bestaande wordt niet vergroot. Aangezien deels een bestaande wegbedding gebruikt wordt, is het logisch dat de schaal van de nieuwe doorsteek vergelijkbaar is.

- *ruimtegebruik en bouwdichtheid*

Een fietsverbinding van deze beperkte schaal, zal weinig of geen invloed hebben op het toekomstig ruimtegebruik in deze omgeving.

- *visueel-vormelijke elementen*

Gelet op het landelijke karakter van de omgeving is de rode kleur niet gewenst qua visueel effect, een neutrale kleur van het cementbeton is gewenst voor betere inpasbaarheid.

- *cultuurhistorische aspecten*

niet van toepassing.

- *het bodemreliëf wordt niet wezenlijk gewijzigd.*

- *hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen*

Betreft de veiligheid:

Er werd door de gemeente een advies ingewonnen bij de Brandweer. Zij verleende een gunstig advies. De nieuwe fietsverbinding zal de veiligheid van fietsers verhogen.

ALGEMENE CONCLUSIE

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag in overeenstemming is (of kan gebracht worden mits het opleggen van de nodige voorwaarden) met de wettelijke bepalingen, alsook met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

BIJGEVOLG WORDT OP 31 januari 2011 HET VOLGENDE BESLIST:

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar geeft de vergunning af aan de aanvrager, die ertoe verplicht is

1° het college van burgemeester en schepenen en de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar per beveiligde zending op de hoogte te brengen van het begin van de werkzaamheden of handelingen waarvoor vergunning is verleend, ten minste acht dagen voor de aanvatting van die werkzaamheden of handelingen;

2° de volgende voorwaarden na te leven:

- Voldoen aan de voorwaarden en opmerkingen zoals vermeld in het advies d.d. 7/10/2010 van Elia.

- De rode kleur mag niet gebruikt worden voor het fietspad, het dient aangelegd te worden in een meer neutrale kleur van het cementbeton.

... ”

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De Raad heeft met het arrest van 5 december 2011 met nummer S/2011/0150 vastgesteld dat het beroep tijdig werd ingesteld. Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het beroep is tijdig ingesteld.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De Raad heeft met het arrest van 5 december 2011 met nummer S/2011/0150 vastgesteld dat de verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO. Er zijn geen redenen om anders te oordelen. Het beroep is ontvankelijk.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in: schending van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005, o.a. artikelen 57-58, 64-68, en schending van de Nieuwe Gemeentewet.

De verzoekende partij stelt in dit middel dat de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van een fietspad te [REDACTED] aan de [REDACTED] werd ingediend door de burgemeester van de gemeente [REDACTED], terwijl de burgemeester niet bevoegd is voor het indienen van zulke stedenbouwkundige vergunningsaanvraag. Zij stelt dat nergens in het administratief dossier een stuk wordt gevonden waaruit zou blijken dat de beslissing om de vergunning aan te vragen werd genomen door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente [REDACTED]. Dit houdt volgens de verzoekende partij in dat de beslissing van de verwerende partij tot het verlenen van de vergunning onwettig is.

2.

De verwerende partij en de tussenkomende partij stellen in hun antwoordnota resp. verzoekschrift tot tussenkomst dat het middel deels onontvankelijk is wegens *obscuri libelli*, in zoverre de schending wordt aangevoerd van de Nieuwe Gemeentewet zonder enige aanduiding van de geschonden geachte artikelen.

De verwerende partij en de tussenkomende partij stellen verder dat het middel voor het overige ongegrond is, nu zowel uit het begeleidend schrijven bij de aanvraag als uit het aanvraagformulier blijkt dat de gemeente [REDACTED] en niet de burgemeester als vergunningaanvrager dient te worden beschouwd.

3.

De verzoekende partij repliceert in haar wederantwoordnota dat het middel ontvankelijk is, aangezien duidelijk werd aangegeven dat noch in de bevoegdheidsartikelen van het Gemeentedecreet van 15 juli 2005 noch in de Nieuwe Gemeentewet een bevoegdheidsgrond voor de burgemeester wordt gevonden.

Verder voert de verzoekende partij aan dat zowel de verwerende als de tussenkomende partij erkennen dat het college van burgemeester en schepenen bevoegd is om de kwestieuze vergunningsaanvraag in te dienen, maar dat zij nalaten om zulk een beslissing van het college bij te brengen.

De verzoekende partij stelt tenslotte dat in het administratief dossier zich wel een schrijven van de gemeente [REDACTED] bevindt waarin wordt gemeld dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 29 november 2010 heeft beslist om de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in te trekken en de procedure stop te zetten. De verzoekende partij leidt hieruit af dat de tussenkomende partij blijkbaar heeft ingezien dat de burgemeester niet over de vereiste bevoegdheid beschikt om een vergunningsaanvraag in te dienen, reden waarom werd beslist om de procedure stop te zetten.

De verzoekende partij stelt voor het eerst in haar wederantwoordnota dat de verwerende partij in strijd met de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 29 november 2010, waarin uitdrukkelijk wordt besloten om de aanvraag in te trekken, toch over de aanvraag heeft beslist, zodat het bestreden besluit manifest onwettig is.

Beoordeling door de Raad

In dit middel stelt de verzoekende partij in essentie dat de bestreden beslissing onwettig is, nu de vergunningsaanvraag werd ingediend door de burgemeester van de gemeente [REDACTED], terwijl overeenkomstig de artikelen 57-58 en 64-68 van het Gemeentedecreet de burgemeester hiertoe niet bevoegd is maar wel het college van burgemeester en schepenen.

Met de verwerende en de tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij wel de schending inroept van de Nieuwe Gemeentewet, maar dat zij niet aangeeft welk(e) artikel(en) van deze wet zou(den) zijn geschonden. Het middel is niet ontvankelijk in de mate de verzoekende partij de schending van de Nieuwe Gemeentewet inroept (*obscuri libelli*).

Verder stelt de Raad met de verwerende en de tussenkomende partij vast dat het middel feitelijke grondslag mist, nu niet de burgemeester van de gemeente [REDACTED] maar wel de gemeente [REDACTED], vertegenwoordigd door haar college van burgemeester en schepenen, als de aanvrager van de vergunning dient te worden beschouwd.

Uit het begeleidend schrijven dd. 11 juni 2007 bij de vergunningsaanvraag blijkt duidelijk dat de gemeente [REDACTED] – en niet de heer [REDACTED] in zijn hoedanigheid van burgemeester – de aanvrager van de vergunning is.

Uit het aanvraagformulier blijkt dat duidelijk dat de aanvraag werd ondertekend door de heer [REDACTED], burgemeester, en de heer [REDACTED], secretaris, “in naam van” de gemeente [REDACTED].

De stelling van de verzoekende partij dat de burgemeester de aanvrager van de vergunning is, mist derhalve feitelijke grondslag.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij lijkt aan te nemen, is het niet vereist dat bij de vergunningsaanvraag een besluit wordt gevoegd waaruit blijkt dat het college van burgemeester en schepenen beslist heeft om een aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in te dienen.

In de mate dat de verzoekende partij in haar wederantwoordnota aanvoert dat “de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar in strijd met de bevoegdheidsregels in strijd met de beslissing van het college van burgemeester en schepenen dd. 29 november 2010, waarin uitdrukkelijk werd besloten de aanvraag in te trekken en de procedure stop te zetten, toch over de aanvraag (heeft) beslist en de aanvraag (heeft) toegekend”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij hiermee een nieuwe wending geeft aan het middel. Deze middeluitbreiding in de wederantwoordnota is niet ontvankelijk.

Het middel is deels onontvankelijk een voor het overige ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in: schending van artikel 8, §1 en §2 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid, uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert aan dat nergens uit blijkt dat er een toetsing aan het watersysteem zou zijn gebeurd. Uit de bestreden beslissing blijkt volgens haar op geen enkele wijze of de werken waarvoor de vergunning werd verleend al dan niet schadelijke effecten zullen veroorzaken.

De verzoekende partij voert aan dat zij ernstige vrees voor wateroverlast heeft. Zij voert aan dat haar percelen ten westen van het fietspad grotendeels afhellen naar de [REDACTED] en dat nergens een goede afwatering van deze percelen wordt voorzien laat staan gegarandeerd. De aanleg van het fietspad zou er voor zorgen dat gedeelten van de percelen van de verzoekende partij bij regenval blank komen te staan.

2.

De verwerende partij en de tussenkomende partij stellen dat het middel ongegrond is, nu de bestreden beslissing wel degelijk een waterparagraaf bevat waaruit blijkt dat de aanvraag werd onderworpen aan de watertoets.

De verwerende partij en de tussenkomende partij wijzen er op dat de aanvraag betrekking heeft op de aanleg van een fietspad van 3 meter breed in cementbeton, met een zijstrook van waterdoorlatende grasdallen en een afschuining naar de aanpalende gracht, en dat het ontslijken, uitdiepen en herprofiëren van de baangrachten de aanleg van nieuwe riolering eveneens het voorwerp van de aanvraag uitmaakt. De impact, voor zover daar sprake van kan zijn, is beperkt volgens de verzoekende en tussenkomende partij, nu het regenwater dat op het fietspad valt afvloeit naar de aanpalende gracht. De motivering uit de waterparagraaf ("Bovendien vloeit het water af naar de aanpalende gracht, waar het kan infiltreren") is in de gegeven omstandigheden een afdoende motivering die evenredig is met het voorwerp van de aanvraag.

Voor zover als nodig verwijzen de verwerende partij en de tussenkomende partij ook naar de beoordeling van de bezwaren in de bestreden beslissing, waarbij werd ingegaan op de waterhuishouding.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij verder dat in de bestreden beslissing geen enkele rekening werd gehouden met de impact van de afwatering van haar percelen ten westen van het fietspad, en dat er enkel rekening wordt gehouden met de percelen gelegen aan de oostkant.

Zij herhaalt verder dat uit niets blijkt dat er een watertoets werd uitgevoerd, en wat de resultaten van de vermeende watertoets zouden zijn.

Beoordeling door de Raad

In dit middel voert de verzoekende partij in essentie aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een watertoets werd uitgevoerd, en dat er een ernstig risico bestaat op wateroverlast op de percelen in haar eigendom ingevolge de aanleg van het fietspad in kwestie.

Uit artikel 8, §1 en §2 DIWB volgt dat de beslissing waarbij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, een formele motivering moet bevatten waaruit blijkt dat de in artikel 8, §1 bedoelde watertoets is uitgevoerd. Uit die motivering moet meer bepaald blijken, hetzij dat uit de werken waarvoor de vergunning wordt verleend geen schadelijke effecten kunnen ontstaan als bedoeld in artikel 3, §2, 17° van het voormelde decreet, hetzij dat zulke effecten wel kunnen ontstaan, maar dat die door het opleggen van gepaste voorwaarden zoveel mogelijk worden beperkt of hersteld.

Voor zover het gaat om vermindering van infiltratie van hemelwater of vermindering van de ruimte voor het watersysteem, moeten er compensatiemaatregelen opgelegd worden.

Met de verwerende en de tussenkomen de partij dient te worden te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing wel degelijk een waterparagraaf bevat waaruit blijkt dat de verwerende partij de aanvraag heeft onderworpen aan een watertoets:

“ ...

Overeenkomstig artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te worden aan de watertoets. Het Besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 (BS 31/10/2006) en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan het watersysteem, aan de doelstellingen van artikel 5 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het bekkenbeheerplan.

Bovendien vloeit het water af naar de aanpalende gracht, waar het kan infiltreren.

...”

Deze watertoets moet gelezen worden rekening houdende met het voorwerp van de aanvraag, met name een fietspad van 3 meter breed in cementbeton, met een zijstrook van waterdoorlatende grasdallen en een afschuining (2%) naar de aanpalende gracht ten oosten van het fietspad die zal worden ontslijkt, uitgediept en geherprofileerd.

Daarenboven moet uitdrukkelijk worden verwezen naar de weerlegging van de bezwaren in het openbaar onderzoek, waaruit eveneens uitdrukkelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de waterhuishouding:

“ ...

5. Uit lezing van de dwarsdoorsneden blijkt dat waar de percelen afwateren naar de weg, deze gelijk ligt met het omliggend peil. Afwatering wordt niet bemoeilijkt. Langs de oostkant van de nieuwe verharding kan het water vrij naar de gracht vloeien. Voor het overgrote deel de wateren de gronden af weg van de nieuwe verharding. Dit bezwaar wordt niet weerhouden.

6. Een openbare weg dient niet te voldoen aan de hemelwaterverordening. Er wordt echter wel een afschuining voorzien waarbij het water wordt afgeleid naar de naastgelegen gracht. En er wordt een groenstrook voorzien naast het fietspad wat voor een extra infiltrering zorgt. Het bezwaar wordt niet weerhouden.

7. Er wordt een nieuwe afvoerleiding voorzien voor het afvalwater van de woningen [REDACTED] vanaf de huiskavels tot de bestaande afvalcollector van [REDACTED]

...

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dus duidelijk dat de verwerende partij van oordeel is dat er, rekening houdende met het specifieke voorwerp van de aanvraag en de in de aanvraag voorziene ingrepen (aanleg groendallen langs fietspad, afschuining fietspad naar baangracht die zal worden ontslijkt, uitgediept en geherprofileerd), geen schadelijk effect op de waterhuishouding wordt verwacht door de uitvoering van de verleende stedenbouwkundige vergunning.

De Raad is van oordeel dat de motivering van de watertoets beknopt is, maar in het licht van het voorwerp van de aanvraag afdoende en pertinent is.

De verzoekende partij maakt helemaal niet aannemelijk dat zij ingevolge de aanleg van het fietspad van 3 meter breed wateroverlast zal lijden op haar percelen. Zoals hierboven reeds aangehaald wordt er langs weerszijden van het aan te leggen fietspad grasdallen (40 cm) voorzien waarin het hemelwater kan infiltreren, en wordt het fietspad aangelegd met een afschuining van 2% naar de naastgelegen baangracht (ten oosten van het fietspad) zodat het hemelwater kan afvloeien naar deze gracht. Gelet op de afschuining van het fietspad in de richting van de naastgelegen baangracht, kan de bewering van de verzoekende partij dat er geen rekening wordt gehouden met de afwatering van de percelen gelegen aan de westkant van het fietspad niet worden bijgetreden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de zienswijze van de verwerende partij dat er ingevolge de ingrepen voorzien in de aanvraag geen schadelijk effect op de waterhuishouding wordt verwacht, kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Het middel is ongegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in: schending van artikel 4.3.1, §1 en §2 VCRO en de uitvoeringsbesluiten, met name artikel 19 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, alsmede uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en uit schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat de aanleg van dit fietspad in het open landelijk gebied in strijd is met de goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partij stelt dat zij er daarnaast op gewezen heeft dat de afsluiting met paaltjes een vrije doorgang naar haar eigendommen/dieren belet. De verwerende partij stelt dat zij de desbetreffende gronden aan weerszijden van het geplande fietspad heeft gekocht omdat het aanpalende gronden zijn, wat vele voordelen en een meerwaarde genereert voor haar landbouw- en tuinbouwbedrijf. Door de plaatsing van de paaltjes wordt een uitweg naar het noorden

onmogelijk gemaakt, zodoende dat de bereikbaarheid van de percelen en/of dieren ten noorden onmogelijk wordt gemaakt dan wel ernstig wordt gehinderd. Ook de voorziene baangracht maakt volgens haar dat haar percelen via de bestaande [REDACTED] niet meer bereikbaar zijn.

Verder stelt de verzoekende partij dat zij zich “ernstige zorgen maakt” over de afwatering van de percelen door de aanleg van het fietspad. Aangezien de afwatering deels over het fietspad gebeurt, zou de veiligheid van de fietsers in het gedrang komen. Bij ernstige regenval zal de aanleg voor het fietspad er volgens de verzoekende partij ook voor zorgen dat haar percelen blank komen te staan. Zonder de nodige voorzorgen in het kader van de waterhuishouding komt het gebruiksgenot en de veiligheid van het fietspad volgens de verzoekende partij in het gedrang.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat [REDACTED] in het kader van de aansluiting van enkele woningen ([REDACTED]) op de aanwezige [REDACTED] in haar advies heeft overwogen dat “een eventuele terugslagklep dient te worden geplaatst op de aansluitende leiding”.

2.

De verwerende en tussenkomende partij stellen vooreerst dat de aanleg van het fietspad geenszins afbreuk doet aan het open en landelijk karakter van het gebied, dat het fietspad daarentegen er toe bijdraagt dat de toegankelijkheid van het gebied wordt verhoogd zonder enige verstoring te creëren via de creatie van een trage verbinding, dat dit fietspad bovendien op een deels bestaande wegbedding wordt voorzien waarbij de schaal van het bestaande niet wordt vergroot en dat de keuze van cementbeton die als voorwaarde van de vergunning geldt er voor zorgt dat er geen sprake is van een storend effect.

Wat de beweerde verminderde doorgang voor de verzoekende partij naar haar eigendom/dieren betreft, stellen de verwerende partij en de tussenkomende partij dat de verwerende partij terecht heeft opgemerkt dat de breedte van de wegen naar het erf [REDACTED] niet wezenlijk gewijzigd wordt en dat er geen fysieke barrière ontstaat welke zou impliceren dat de verzoekende partij haar eigendom slechts moeilijk zou kunnen bereiken. De verzoekende partij brengt volgens de verwerende en tussenkomende partij geen enkel stuk of element naar voor waaruit zou blijken dat het standpunt van de verwerende partij op een verkeerde beoordeling berust.

Verder stellen de verwerende en de tussenkomende partij dat, in zoverre de vergunning de toegankelijkheid van haar percelen ten dele zou aantasten en in zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat haar rechten hierbij werden geschonden, zij zich dient te wenden tot de burgerlijke rechter. De hinder die de verzoekende partij in dit verband inroept betreft een louter burgerlijke aangelegenheid, en een geschil over burgerlijke rechten behoort krachtens artikel 144 van de Grondwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken.

De verwerende partij en tussenkomende partij stellen verder dat de vrees van verzoekende partij voor wateroverlast louter hypothetisch is, aangezien door de afschuining van het fietspad het water van het fietspad wordt afgeleid naar de naastgelegen gracht en aangezien de groenstrook voorzien naast het fietspad voor extra infiltrering zorgt.

Tenslotte stellen de verwerende partij en de tussenkomende partij dat er niet valt in te zien waarom de vergunninghouder de aanleg van een nieuwe afvoerleiding voor afvalwater niet zal uitvoeren conform de regels van de kunst en de goede praktijk. Deze uitvoeringswijze moet niet worden opgenomen als bijzondere voorwaarde in de vergunning.

3.

In haar wederantwoordnota herhaalt de verzoekende partij dat de voorziene paaltjes de bereikbaarheid van haar terreinen ten noorden van het bedrijf onmogelijk maakt of ernstig bemoeilijkt, hetgeen duidelijk een hinderaspect en het gebruiksgenot betreft. De bereikbaarheid wordt verder bemoeilijkt door de voorziene baangracht. Ook hiermee wordt volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden niettegenstaande dit een hinderaspect en het gebruiksgenot betreft.

Verder herhaalt de verzoekende partij haar bezwaren met betrekking tot het risico op wateroverlast en de aansluiting van het afvalwater.

Beoordeling door de Raad

1.

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenende bestuursorgaan om overeenkomstig artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij haar beoordeling dient te betrekken en dient rekening te houden met de ingediende bezwaren en adviezen.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidstoezicht is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.

Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient een vergunningsverlenende overheid duidelijk de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

Er kan derhalve slechts rekening gehouden worden met de in de bestreden beslissing vermelde motieven.

3.

Gelet op de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad volstaat het niet dat een verzoekende partij een betoog voert waaruit blijkt dat zij gekant is tegen het vergund project. De Raad kan zich niet in de plaats stellen van het vergunningverlenend bestuursorgaan en de beoordeling van de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening van het aangevraagde overdoen. Het is aan de verzoekende partij die de goede ruimtelijke ordening van het project betwist om aan te tonen dat het verlenend bestuursorgaan hetzij foutief, hetzij op kennelijk onredelijk wijze tot de conclusie kwam dat het aangevraagde project verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. Een verzoekende partij kan zich derhalve niet beperken tot vage kritiek en beweringen of tot het formuleren van een tegengesteld standpunt, maar moet integendeel op gefundeerde wijze aantonen dat het vergunningverlenend bestuursorgaan de overeenstemming van het aangevraagde project met een goede ruimtelijke ordening niet heeft beoordeeld met inachtneming van de beginselen die zijn bepaald in artikel 4.3.1, § 2, eerste lid van het VCRO, hetzij deze beoordeling foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft uitgevoerd.

4.

Wat de beweerde aantasting van het “open landelijk gebied”, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet concreet uiteenzet waarom de aanleg van het fietspad het landelijk gebied zou ontsieren. Met de verwerende en de tussenkomende partij stelt de Raad vast dat het gaat om een trage wegverbinding, die wordt uitgevoerd op een deels bestaande wegbedding waarbij de schaal van de bestaande voetweg nr. 23 niet wezenlijk wordt vergroot, en die volgens de opgelegde vergunningsvoorwaarde in een neutrale kleur van cementbeton moet worden aangelegd.

5.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zij rechten heeft op de bestaande voetweg nr. 23 (erfdienstbaarheden) en dat haar rechten door de afgifte van de vergunning zouden worden geschonden, merkt de Raad op dat overeenkomstig artikel 4.2.22, §1 VCRO stedenbouwkundige vergunningen worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

Geschillen over burgerlijke rechten zoals de voorliggende discussie, behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet uitsluitend tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van de vergunningverlenende overheid en evenmin van de Raad om te oordelen over het bestaan en de omvang van enige subjectieve burgerlijke rechten.

De Raad merkt ten overvloede op dat de stelling van de verzoekende partij dat de bereikbaarheid van de percelen ten noorden van haar bedrijf onmogelijk wordt gemaakt of ernstig wordt gehinderd, niet geheel opgaat aangezien het bedrijf kan ontsluiten op de [REDACTED] waarlangs de percelen ten noorden van haar bedrijf kunnen worden bereikt.

In de mate dat de verzoekende partij benadrukt dat zij de gronden aan weerszijden van het geplande fietspad heeft gekocht omdat het aanpalende gronden zijn wat vele voordelen en een meerwaarde genereert voor haar land- en tuinbouwbedrijf, verliest zij uit het oog dat het “grote ene geheel” nu al niet meer bestaat aangezien de bedding van het aan te leggen fietspad eigendom is geworden van de tussenkomende partij ingevolge de kosteloze grondafstand aan laatstgenoemde door de ouders van de verzoekende partij.

De Raad merkt op dat de verwerende partij het bezwaar inzake het niet-respecteren van erfdienstbaarheden en het aanpassen van een volwaardige toegangsweg met erfdienstbaarheden naar een fietspad heeft ontmoet en als volgt heeft weerlegd:

“ ...

Uit vergelijking van de plannen met bestaande toestand en geplande toestand, blijkt dat de breedte van wegen naar het erf [REDACTED] niet wezenlijk wijzigt. Er lijkt dan ook geen fysiek barrière te ontstaan waardoor de bewoner zijn eigendom moeilijk zou kunnen bereiken. Wat het burgerrechtelijk aspect van dit bezwaar betreft, moet onderling tussen de betrokken partijen overeengekomen worden. Het bezwaar wordt niet weerhouden.

...”

De verzoekende partij slaagt er in de ogen van de Raad niet in om aan te tonen dat de beoordeling van de verwerende partij met betrekking tot de bereikbaarheid van haar percelen kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk is.

Wat de stelling van de verzoekende partij betreft dat de aanleg van het fietspad voor wateroverlast zal zorgen, verwijst de Raad naar de beoordeling van het tweede middel met betrekking tot de watertoets dat niet gegrond werd bevonden.

Wat tenslotte de aansluiting van enkele woningen op de aanwezige [REDACTED] betreft, merkt de Raad op dat het bezwaar (dat er geen duidelijkheid bestaat op de plannen voor de aansluiting van afvalwaterafvoer) door de verwerende partij werd ontmoet, en dat de verwerende partij heeft overwogen dat er een nieuwe afvoerleiding wordt voorzien voor het afvalwater van de woningen [REDACTED] vanaf de huiskavels tot de bestaande afvalcollector van [REDACTED]. De verzoekende partij kan er niet zonder meer van uitgaan dat de vergunninghouder de werken niet zal uitvoeren conform de regels van de kunst en de goede praktijk. De verzoekende partij maakt daarbij niet aannemelijk dat de verwerende partij er toe gehouden was om de uitvoeringswijze van de aansluitende leiding (eventuele terugslagklep) uitdrukkelijk als bijzondere vergunningsvoorwaarde op te nemen.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de volgende schendingen in: schending van het Koninklijk Besluit van 1 december 1975 houdende algemeen reglement op de politie van het wegverkeer en van het gebruik van de openbare weg (hierna de Wegcode), o.a. artikel 2.7, artikel 22octies, artikel 69, artikel 72.

De verzoekende partij stelt dat een stedenbouwkundige vergunning wordt gevraagd voor een fietspad, terwijl het vermeende fietspad ook toegankelijk moet blijven voor de voertuigen van de verzoekende partij, waaronder ook landbouwvoertuigen.

De verzoekende partij stelt dat zij rechten heeft op de betreffende wegnis (erfdienstbaarheden) waarop het fietspad wordt voorzien teneinde haar eigendom via die wegnis te bereiken. De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de breedte van het geplande fietspad voldoende is om fietsers en voertuigen te laten kruisen.

Volgens de verzoekende partij wenst men blijkbaar een weg aan te leggen voor landbouwvoertuigen, voetgangers, fietsers en ruiters (artikel 22octies Wegcode), en werd dan ook ten onrechte een fietspad aangevraagd.

2.

De verwerende en tussenkomende partij stellen dat het middel ongegrond is. Zij stellen dat de verzoekende partij verwijst naar een mogelijke inbreuk op de Wegcode bij onecht gebruik van het fietspad als “weg”. Zo een vermeende inbreuk kan enkel in de toekomst worden beoordeeld en niet in het licht van de huidige procedure die betrekking heeft op de stedenbouwkundige vergunning voor *de aanleg* van een fietspad. Uit de aanvraag blijkt geenszins dat de tussenkomende partij de intentie heeft om een weg aan te leggen voor landbouwvoertuigen, voetgangers, fietsers en ruiters.

De verwerende en tussenkomende partij stellen dat de motieven die in het middel naar voor worden gebracht geen motieven van stedenbouwkundige aard betreffen, en dat deze niet in overweging moeten worden genomen bij de beoordeling van de stedenbouwkundige aanvraag.

Tenslotte verwijzen de verwerende en de tussenkomende partij naar de beoordeling van de bezwaren, waarin werd overwogen dat er “afspraken gemaakt (moeten) worden i.v.m. de

bereikbaarheid van weiden, de aanleg van nutsvoorzieningen, verbieden van gemotoriseerd verkeer, dierenwelzijn...”.

3.

In haar wederantwoordnota voegt de verzoekende partij er nog aan toe dat door de aanleg van een fietspad aan te vragen, de toegankelijkheid voor haar voertuigen niet wordt gewaarborgd.

Beoordeling door de Raad

In het vierde middel stelt de verwerende partij in essentie dat het de bedoeling is dat het aan te leggen fietspad ook zal kunnen worden betreden door voertuigen waaronder landbouwvoertuigen, zodat men blijkbaar een weg wenst aan te leggen, voorbehouden voor landbouwvoertuigen, voetgangers, fietsers en ruiters, en geen fietspad in de zin van de Wegcode.

In zoverre de verzoekende partij in het middel stelt dat zij rechten heeft op de desbetreffende wegenis (erfdienstbaarheden) waarop het fietspad wordt voorzien teneinde haar eigendom te bereiken, merkt de Raad op dat volgens artikel 4.2.22, §1 VCRO een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.

Geschillen over burgerlijke rechten zoals de voorliggende discussie, behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet uitsluitend tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van de vergunningverlenende overheid en evenmin van de Raad om te oordelen over het bestaan en de omvang van enige subjectieve burgerlijke rechten.

De Raad is verder van oordeel dat de verzoekende partij uitgaat van de verkeerde premisse dat de verleende vergunning het gebruik dat van de aan te leggen weg zal worden gemaakt, in detail zou regelen, en meer in het bijzonder de categorieën van weggebruikers op dwingende wijze zou bepalen.

Met de verwerende en de tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning betrekking heeft op de aanleg van een fietspad met aanhorigheden, en dat deze beoordeling los staat van een mogelijke inbreuk op de Wegcode bij oneigenlijk gebruik van het fietspad als weg.

Het middel is ongegrond en kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

E. Vijfde middel

Standpunt van partijen

1.

De verzoekende partij roept de volgende schendingen in: schending van artikel 16, §1 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (decreet natuurbehoud), alsmede uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoekende partij stelt dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de door artikel 16, §1 decreet natuurbehoud opgelegde zorgplicht is nagekomen.

2.

De verwerende en de tussenkomenende partijen stellen dat noch uit het verzoekschrift van de verzoekende partij, noch uit de stukken van het dossier redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sprake kan zijn van vermijdbare schade. Enkel ingeval van vermijdbare schade dient de overheid te handelen conform artikel 16 decreet natuurbehoud.

De verwerende en de tussenkomenende partij stellen verder dat, anders dan bijvoorbeeld in het geval van de watertoets, artikel 16, §1 decreet natuurbehoud niet impliceert dat de vergunningverlenende overheid bij alle vergunningsaanvragen een toetsing van dit artikel formeel moet motiveren in het vergunningsbesluit.

3.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog bijkomend dat het aanleggen van een fietspad in een open agrarisch gebied “onvermijdelijk” schade toebrengt aan de natuur.

Beoordeling door de Raad

In dit middel stelt de verzoekende partij dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier, blijkt dat de verwerende partij is nagegaan dat er vermijdbare schade wordt aangebracht aan de natuur door het verlenen van de vergunning.

Artikel 16 van het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu bepaalt onder meer:

“ ...

§1. In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

...”

De zorgplicht bedoeld in artikel 16, § 1 van het decreet van 21 oktober 1997 is onder meer opgelegd aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, wanneer deze een aanvraag tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning dient te beoordelen.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij geen enkele concrete gegevens aanbrengt waaruit zou blijken dat natuurelementen in de onmiddellijke of de ruimere omgeving door de ontworpen verharding schade zouden lijden, en welke de aard van die schade zou zijn.

De verzoekende partij beperkt zich in essentie tot de stelling dat het fietspad wordt aangelegd “in een open agrarisch gebied”, waarmee evenwel niets wordt gezegd over het veroorzaken van vermijdbare schade aan de natuur. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zou zijn tekort geschoten aan de verplichting bedoeld in de genoemde decreetsbepaling.

De Raad merkt bovendien op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos dd. 5 oktober 2010, waarin wordt overwogen dat “voor het aanleggen van het fietspad (...) geen waardevolle groenelementen

(dienen) gerooid te worden". De verzoekende partij laat volledig na om dit gunstig advies te betrekken in het middel, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat de beoordeling door het Agentschap voor Natuur en Bos kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn.

De uitdrukkelijke verwijzing door de verwerende partij in de bestreden beslissing naar het gunstige advies van het Agentschap voor Natuur en Bos volstaat in het licht van de geschonden geachte decreetsbepaling.

In zoverre de verzoekende partij in haar wederantwoordnota stelt dat het aanleggen van een fietspad "onvermijdelijk" schade toebrengt aan de natuur, merkt de Raad op dat de natuurtoets de vergunningverlener er enkel toe verplicht om na te gaan of er *vermijdbare* schade aan de natuur kan ontstaan en dat onvermijdbare schade niet binnen de scope van artikel 16, §1 decreet natuurbehoud valt.

De Raad merkt tevens op dat in het bezwaarschrift in het openbaar onderzoek geen bezwaar wordt ontwikkeld dat betrekking heeft op de vermeende aantasting van natuurwaarden in de omgeving door het aanleggen van het fietspad.

Gelet op het gunstig advies van het Agentschap voor Natuur en Bos en het feit dat er geen bezwaar werd ingediend in het openbaar onderzoek dat betrekking heeft op de vermeende aantasting van de natuurwaarden, bestond er in deze geen verstrengde motiveringsplicht. Een schending van de motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

Het vijfde middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente [REDACTED] is ontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 14 oktober 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, achtste kamer, samengesteld uit:

Pieter Jan VERVOORT, voorzitter van de achtste kamer,
met bijstand van

Ben VERSCHUEREN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Ben VERSCHUEREN

Pieter Jan VERVOORT